

POSTANOWIENIE

28 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Monika Koba

na posiedzeniu niejawnym 28 listopada 2025 r. w Warszawie

na skutek skargi kasacyjnej E.M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach

z 29 maja 2020 r., X Ga 78/15,

w sprawie z wniosku Syndyka Masy Upadłości E. spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością w G.

przy uczestnictwie E.M.

o zakaz prowadzenia działalności gospodarczej,

1. Stwierdza, że w związku z upływem okresu, na który wyznaczono SSN Jolantę Frańczak do orzekania w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego bez jej zgody, skład tego Sądu wyznaczony do rozpoznania niniejszej sprawy nie jest prawidłowy z uwagi na niezgodność art. 35 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jedn. tekst Dz.U. z 2024 r., poz. 622) – w zakresie wyznaczenia sędziego do orzekania w innej izbie bez jego zgody – z art. 178 ust. 1 w związku z art. 180 ust. 2 oraz art. 2 Konstytucji RP, a także art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.).

2. Przedstawia akta sprawy Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą Izby Cywilnej Sądu Najwyższego celem wystąpienia do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z wnioskiem o wyznaczenie SSN Jolanty Frańczak do rozpoznania sprawy II CSKP 886/22 za jej zgodą.

Dariusz Dończyk

Jolanta Frańczak

Monika Koba

UZASADNIENIE

Zarządzeniem nr 22/2023 z dnia 15 lutego 2023 r. Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego SSN Jolanta Frańczak, orzekająca w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (dalej: „IPiUS”), została wyznaczona do orzekania w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego (dalej: „ICSN”) na czas określony od dnia 1 kwietnia 2023 r. do dnia 30 czerwca 2023 r.

W związku z powyższym, zarządzeniem z dnia 24 marca 2023 r., na podstawie § 16 ust. 2 pkt 5 i § 80 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 lipca 2022 r. – Regulamin Sądu Najwyższego (obecnie jednolity tekst: Dz. U. z 2024 r., poz. 806, dalej: „Regulamin SN”) - sprawa II CSKP 886/22 została przez Prezesa kierującego pracą Izby Cywilnej przydzielona do referatu SSN Jolanty Frańczak i wyznaczony został skład trzech sędziów Sądu Najwyższego do rozpoznania tej sprawy. Wyznaczeniu towarzyszyła zmiana dotychczasowego sędziego sprawozdawcy.

Na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 maja 2023 r. postępowanie kasacyjne w sprawie II CSKP 886/22 zostało zawieszone do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: „Trybunał” lub „TSUE”) pytań prejudycjalnych w sprawach II CSKP 496/22, II CSKP 501/22 i II CSKP 1588/22.

Istota zadanych Trybunałowi pytań dotyczyła tego, czy składy orzekające w ICSN, obsadzone w okolicznościach, o których mowa powyżej, spełniają przewidziane w art. 19 ust. 1 drugi akapit TUE w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej warunki dotyczące niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy.

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2025 r. w sprawach połączonych C-422/23, C-455/23, C-459/23, C-486/23, C-493/23, *Daka* (EU:C:2025:592), Trybunał stwierdził, że pod pewnymi warunkami Pierwszy Prezes SN mógł czasowo nałożyć na sędziów Sądu Najwyższego obowiązek orzekania w izbie macierzystej i w innej izbie Sądu Najwyższego, a ponadto istotne jest, że prawo krajowe daje sądowi odsyłającemu możliwość skontrolowania prawidłowości jego własnego składu.

Po wydaniu wyroku akta przedstawiono sędziemu sprawozdawcy, wskazując w planie posiedzeń ICSN 28 listopada 2025 r. jako termin posiedzenia niejawnego w sprawie, nie zważając na upływ okresu wyznaczenia do składu SSN Jolanty Frańczak wynikający z zarządzenia nr 22/2023, który upłynął 30 czerwca 2023 r.

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2025 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że w związku z upływem okresu, na który wyznaczono SSN Jolantę Frańczak do orzekania w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego, skład tego Sądu wyznaczony do rozpoznania niniejszej sprawy jest nieprawidłowy z uwagi na niezgodność art. 35 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz. U. z 2024 r. poz. 622 – dalej: „uSN” lub „ustawa o Sądzie Najwyższym”) – w zakresie wyznaczenia sędziego do orzekania w innej izbie bez jego zgody – z art. 178 ust. 1 w związku z art. 180 ust. 2 oraz art. 2 Konstytucji RP, a także art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm. – dalej: „EKPC”.) oraz przedstawił akta sprawy Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą Izby Cywilnej Sądu Najwyższego celem wystąpienia do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z wnioskiem o wyznaczenie SSN Jolanty Frańczak do rozpoznania sprawy II CSKP 886/22 za jej zgodą.

Zgoda wyrażona na piśmie przez SSN Jolantę Frańczak została dołączona do akt sprawy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 379 pkt 4 w związku z art. 391 § 1 i w związku z art. 398²¹ k.p.c. sprzeczność składu orzekającego z przepisami prawa pociąga za sobą nieważność postępowania w postępowaniu kasacyjnym, którą skład orzekający powinien brać pod uwagę z urzędu, niezależnie od tego czy strony postępowania kasacyjnego zgłosiły odpowiednie wnioski w tym zakresie, a jeżeli je postawiły, czy zostały one przekonująco juretycznie uzasadnione. Nie ma również żadnych

wątpliwości, że Sąd Najwyższy w składzie ukształtowanym do rozpoznania skargi ma obowiązek skontrolowania prawidłowości jego własnego składu, by nie doprowadzić do orzekania w warunkach nieważności postępowania.

Sprzeczność składu orzekającego z przepisami prawa zachodzi przy tym nie tylko wówczas, gdy skład jest inny aniżeli przewidziany ustawą, lecz także wtedy, gdy sędziowie zasiadający w składzie orzekającym nie posiadają prawidłowego ustrojowego umocowania do orzekania w konkretnym sądzie (zob. m.in. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2007 r., III CZP 81/07, OSNC 2007 nr 10, poz. 154 i z dnia 14 listopada 2007 r., BSA-4110-5/07, OSNC 2008 nr 4, poz. 42).

Podjmując rozstrzygnięcie zawarte w sentencji postanowienia, Sąd Najwyższy w obecnym składzie kierował się oceną konstytucyjności art. 35 § 3 uSN, na podstawie którego to przepisu oraz na mocy zarządzenia nr 22/2023 Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2023 r. SSN Jolanta Frańczak, orzekająca w IPIUS została wyznaczona do orzekania w ICSN na czas określony od dnia 1 kwietnia 2023 r. do dnia 30 czerwca 2023 r. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu „Sędzia może być wyznaczony przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do udziału w rozpoznaniu określonej sprawy w innej izbie oraz, za zgodą sędziego, do orzekania na czas określony w innej izbie. Wyznaczenie sędziego do orzekania w innej izbie, bez jego zgody, może nastąpić na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy w roku. Po upływie okresu wyznaczenia sędziego do orzekania w innej izbie, sędzia podejmuje czynności w sprawach przydzielonych mu w tej izbie do ich zakończenia”.

Analiza art. 35 § 3 uSN prowadzi do wniosku, że zawiera on normy prawne dotyczące różnych sytuacji. Przepis ten reguluje: 1) wyznaczenie sędziego do udziału w rozpoznaniu określonej sprawy w innej izbie; 2) wyznaczenie sędziego do orzekania na czas określony w innej izbie za zgodą sędziego; 3) wyznaczenie sędziego do orzekania w innej izbie bez jego zgody na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy w roku; 4) obowiązek podejmowania czynności w sprawach przydzielonych mu w innej izbie do orzekania po upływie okresu wyznaczenia.

Na podstawie tego przepisu sędzia może zostać wyznaczony do orzekania w innej izbie Sądu Najwyższego w jednej sprawie (jako członek składu

orzekającego wspierający sędziego sprawozdawcę albo jako sędziego sprawozdawcy) albo do rozpoznania nieokreślonej liczby spraw przydzielonych mu w okresie wyznaczenia do orzekania na czas określony (zarówno za zgodą, jak i bez zgody).

Przepis ten nie określa żadnych przesłanek wyznaczenia do orzekania w innej izbie ani warunków, na jakich to orzekanie ma się odbywać, jak i warunków wykonywania dotychczasowych obowiązków w izbie macierzystej w okresie wyznaczenia. Regulacji takich nie zawierają ani inne przepisy uSN, ani przepisy Regulaminu SN. Co więcej, zarówno przepisy uSN, jak i Regulaminu SN nie zawierają unormowania określającego podstawę prawną dla przydzielenia sędziemu spraw w innej Izbie Sądu Najwyższego w okresie wyznaczenia.

Biorąc pod uwagę, że SSN Jolanta Frańczak nie wyraziła - przed wydaniem przez Pierwszego Prezesa SN zarządzenia nr 22/2023 - zgody na orzekanie w ICSN przez czas oznaczony, a Pierwszy Prezes SN nie występował o wyrażenie takiej zgody po upływie okresu wyznaczenia samodzielnie ani w reakcji na postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2025 r. w sprawach II CSKP 567/22, II CSKP 615/22, II CSKP 619/22, II CSKP 1588/22, II CSKP 654/22, II CSKP 631/22 oraz II CSKP 636/22, Sąd Najwyższy w obecnym składzie uznał, że art. 35 § 3 uSN w zakresie, w którym upoważnia Pierwszego Prezesa SN - bez jakichkolwiek przesłanek i warunków - do wyznaczenia sędziego Sądu Najwyższego do orzekania w innej izbie bez jego zgody na czas określony oraz nakłada na sędziego obowiązek podejmowania czynności w sprawach mu przydzielonych po upływie okresu wyznaczenia, jest sprzeczny z art. 178 ust. 1 w związku z art. 180 ust. 2 i art. 2 Konstytucji RP oraz art. 45 ust. 1 i art. 6 ust. 1 EKPCZ.

Nie można przy tym nie zauważyć, że na takim stanowisku stanęła także Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie i składzie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3) w uchwale nr 275/2023 z dnia 20 kwietnia 2023 r. w sprawie skierowania do Trybunału Konstytucyjnego wniosku o zbadanie zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej

Polskiej art. 35 § 3 uSN. W konsekwencji tego w Trybunale Konstytucyjnym czeka na rozpoznanie pytanie z wniosku KRS, sygn.. K 7/23, jednak Trybunał Konstytucyjny do dziś nie podjął czynności do jego rozstrzygnięcia.

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr 1091/2022 z dnia 21 grudnia 2022 r. uwzględniła natomiast odwołanie sędziego Sądu Najwyższego Tomasza Demendeckiego orzekającego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (dalej: „IKNiSP”) od zarządzenia Pierwszego Prezesa SN nr 164/2022 w sprawie wyznaczenia sędziego do udziału w rozpoznaniu określonych spraw w ICSN. Po tej uchwale Pierwszy Prezes SN uchylił swoje zarządzenie. Uwzględnione zostało również odwołanie innego sędziego IKNiSP od zarządzenia Pierwszego Prezesa SN nr 36/2023 o wyznaczeniu do orzekania w ICSN na czas określony od dnia 1 kwietnia 2023 r. do dnia 30 czerwca 2023 r., do czego KRS nawiązała w uzasadnieniu uchwały nr 275/2023, wskazując na niezgodność art. 35 § 3 uSN z Konstytucją RP.

Oceny konstytucyjności art. 35 § 3 uSN, Sąd Najwyższy dokonał w niniejszej sprawie, kierując się zapatrywaniem wyrażonymi między innymi w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2022 r., III PZP 2/21 (OSNP 2023 nr 3, poz. 25) oraz w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 (OSNP 2023 nr 10, poz. 104). Uwzględniono również, że wyrok TSUE z dnia 1 sierpnia 2025 r. w sprawach połączonych C-422/23, C-455/23, C-459/23, C-486/23, C-493/23, *Daka* dotyczył przede wszystkim wpływu zastosowania art. 35 § 3 uSN przez dr hab. Małgorzatę Manowską działającą w charakterze Pierwszego Prezesa SN, mimo powołania na stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym z rażącym naruszeniem prawa krajowego, na status ukształtowanego w wyniku zarządzenia nr 22/2023 składu Sądu Najwyższego jako sądu spełniającego wymagania określone w art. 19 ust. 1 akapit 2 TUE oraz art. 47 KPP.

Zgodnie z art. 25 § 1 uSN sędzia obejmuje stanowisko w konkretnej izbie Sądu Najwyższego. Izba ta zostaje wskazana już na etapie udziału w procedurze konkursowej. Także uchwała KRS zawiera wniosek do Prezydenta RP o powołanie danej osoby na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w konkretnej izbie tego

Sądu. Jest to uzasadnione specyfiką Sądu Najwyższego jako organu sprawującego nadzór nad działalnością orzecniczą sądów powszechnych według podziału przedmiotowego. Zakłada to specjalizację sędziów orzekających w Sądzie Najwyższym w określonych dziedzinach prawa, gdyż w przeciwnym razie nie jest możliwe sprawne i skuteczne wykonywanie zadań Sądu Najwyższego określonych w art. 183 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 1 pkt 1 uSN.

Z tego względu art. 35 § 2 uSN pozwala na przeniesienie sędziego do innej izby przez Pierwszego Prezesa SN tylko za jego zgodą. Pamiętać przy tym należy, że wzajemna relacja między izbami Sądu Najwyższego, chociaż wchodzi one w skład tego samego, jednego Sądu Najwyższego, jest relacją analogiczną do tej, która istnieje między dwoma różnymi sądami. Świadczy o tym dobitnie utrwalona praktyka przekazywania spraw między izbami Sądu Najwyższego na mocy postanowienia tego Sądu w razie stwierdzenia przez skład orzekający, że sprawa należy do właściwości innej izby Sądu Najwyższego niż izba, do której sprawa trafiła. Postanowienie takie zapada przy zastosowaniu art. 200 § 2 k.p.c. i jako orzeczenie Sądu Najwyższego jest wiążące dla organów tego Sądu (w tym Pierwszego Prezesa SN), eliminując przewidziany w art. 28 uSN sposób postępowania przewidziany na wypadek sporu kompetencyjnego między Prezesami Sądu Najwyższego co do właściwości izb tego Sądu do załatwienia danej sprawy.

W tym kontekście podkreślenia wymaga, że Prezesi Sądu Najwyższego kierującymi pracami jego poszczególnych izb, są odpowiednikami - na gruncie uSN - prezesów odrębnych Sądów, czego potwierdzeniem jest nie tylko ustawowy zakres ich kompetencji, ale także stosowanie m.in. w stosunku do nich – w kwestiach nieuregulowanych w uSN - z mocy art. 10 § 1 uS - przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jednolity Dz.U. z 2024 r. poz. 334 ze zm.), co obejmuje w szczególności art. 22b § 2 zdanie trzecie tej ustawy.

W rezultacie sędziowie poszczególnych izb Sądu Najwyższego objęci są gwarancjami ochronnymi przewidzianymi w art. 180 Konstytucji RP.

Zdaniem Sądu Najwyższego w obecnym składzie, wyznaczenie sędziego do orzekania na czas określony w innej izbie Sądu Najwyższego bez jego zgody prowadzi do naruszenia zasady niezawisłości sędziów (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP), zasady nieprzenoszalności sędziów (art. 180 ust. 2 Konstytucji RP) oraz godności urzędu w zakresie warunków pracy (art. 178 ust. 2 Konstytucji RP).

Na ryzyko takie wskazano w uzasadnieniu postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2023 r., VI SA/Wa 8158/22 (LEX nr 3520117) oraz w postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 czerwca 2024 r., II GZ 134/23, (LEX nr 3743895), dotyczących wyznaczenia sędziego Sądu Najwyższego bez jego zgody i wbrew jego woli, a także sprzecznie z zakresem jego specjalizacji zawodowej do orzekania w Izbie Odpowiedzialności. Wyznaczenie takie skutkuje zmianą zakresu obowiązków sędziego Sądu Najwyższego.

O ile za dopuszczalne można uznać wyznaczenie – za zgodą sędziego - do orzekania w konkretnej sprawie, ewentualnie także wyznaczenie do orzekania w konkretnej sprawie bez zgody sędziego, jeżeli sprawa ta mieści się w zakresie jego specjalizacji zawodowej z uwagi na związki z materią należącą do właściwości izby, w której objął stanowisko (z zastrzeżeniem, że jak wskazano powyżej uSN oraz Regulamin SN nie zawierają podstawy prawnej do przydzielenia takiemu sędziemu sprawy do rozpoznania w charakterze sprawozdawcy), o tyle zmiana zakresu obowiązków polegająca na wyznaczeniu do rozpoznania spraw o przedmiocie, który do tej materii nie należy, narusza stabilność zawodową sędziego Sądu Najwyższego i nie pozwala wykorzystać wiedzy i kompetencji w sposób służący dobru wymiaru sprawiedliwości i zapewnieniu stronom prawa do sądu w ujęciu merytorycznym.

Ponadto, zgodnie z art. 180 ust. 2 Konstytucji RP, przeniesienie sędziego na inne stanowisko jest możliwe tylko w przypadkach określonych w ustawie. Tymczasem art. 35 § 3 uSN normuje jedynie kompetencję Pierwszego Prezesa SN do wyznaczenia sędziego do orzekania w innej izbie Sądu Najwyższego, ale nie określa żadnych warunków ani przesłanek skorzystania z niej. Regulacja wynikająca z art. 35 § 3 uSN może zatem prowadzić do wielokrotnego wyznaczenia

tego samego sędziego Sądu Najwyższego do rozpatrywania szeregu spraw w innej izbie przez czas nieokreślony, skoro sędzia ma podejmować czynności w sprawach przydzielonych mu do orzekania w okresie wyznaczenia - także po upływie okresu wyznaczenia.

Z uwagi na deficyt treści normatywnej przepis ten pozwala także na cykliczne wyznaczanie sędziego do orzekania w innej Izbie na okres sześciu miesięcy po upływie kolejnych sześciu miesięcy orzekania w Izbie macierzystej. Ma to taki sam efekt, jakby sędzia został na stałe przeniesiony do innej izby bez swojej zgody, do czego ani Konstytucja RP, ani przepisy uSN nie upoważniają Pierwszego Prezesa SN. Łamie to zasadę nieprzenoszalności sędziów statuowaną w art. 180 ust. 2 Konstytucji RP z uwagi na brak przesłanek określających sytuację, kiedy oraz na jakich warunkach przedmiotowe wyznaczenie może nastąpić.

Podkreślenia wymaga, że art. 35 § 3 uSN nie ogranicza uznaniowości Pierwszego Prezesa SN, co pozwala na dowolne szykanowanie sędziego, który wydaje orzeczenia krytycznie oceniane przez Pierwszego Prezesa SN, co z kolei godzi w zasadę niezawisłości sędziego określoną w art. 178 ust. 1 Konstytucji RP. Wyznaczenie do orzekania bez zgody sędziego narusza zasadę niezawisłości sędziowskiej, ponieważ może nakłaniać sędziego do podejmowania takich czynności orzeczniczych, które nie spotkają się z negatywną oceną Pierwszego Prezesa SN (na ryzyko takie wskazano w wyroku TSUE z dnia 6 października 2021 r., C-487/19 W. Ż., EU:C:2021:798 w odniesieniu do przeniesienia między wydziałami tego samego sądu).

Sąd Najwyższy miał także na względzie, że wyznaczenie do orzekania bez zgody sędziego na czas określony na podstawie art. 35 § 3 uSN prowadzi do naruszenia prawa do sądu w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 EKPCz, ponieważ obniża ogólny standard prawa do sądu z perspektywy obywatela przez pominięcie aspektu kompetencyjnego. Sąd właściwie obsadzony to także sąd kompetentny w danej dziedzinie, a faktem powszechnie znanym jest, że kognicja ICSN jest odmienna od kognicji IPUS, zaś SSN Jolanta Frańczak nigdy nie orzekała w wydziale cywilnym sądu powszechnego w sprawach cywilnych, specjalizując się wyłącznie w rozpoznawaniu spraw z zakresu prawa pracy oraz

ubezpieczeń społecznych. Ponadto, przepis art. 35 § 3 uSN w zakresie, w jakim zawiera unormowania odnoszące się do różnych i wzajemnie wykluczających się sytuacji opisanych powyżej w punkcie 2 uzasadnienia, narusza zasady poprawnej legislacji a przez to art. 2 Konstytucji RP.

Odnosząc się z kolei do art. 35 § 3 zdanie trzecie uSN, Sąd Najwyższy stwierdził, że zawarty w tym fragmencie przepisu nakaz podejmowania przez sędziego Sądu Najwyższego wyznaczonego do orzekania w innej izbie tego Sądu po zakończeniu wyznaczenia czynności w sprawach przydzielonych mu w tej izbie do ich zakończenia, odnosi się wyłącznie do wypadku, gdy wyznaczenie to nastąpiło za zgodą sędziego, podzielając tym samym stanowisko wyrażone w uzasadnieniu postanowień Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2025 r., o których była już mowa w rozważaniach dokonanych powyżej. Tylko taka wykładnia omawianego przepisu spełnia bowiem gwarancje ochronne wynikające z art. 180 Konstytucji RP, ograniczając do minimum stopień ingerencji art. 35 uSN w zasadę niezawisłości sędziowskiej i zasadę nieprzenoszalności sędziego.

Przemawia za nią również wzgląd na znaczenie zgody sędziego na jego wyznaczenie go do orzekania w innej izbie Sądu Najwyższego, która sama w sobie także stanowi przejaw takiego ograniczenia i której udzielenie przez niego na wyznaczenie do orzekania w innej izbie może uzasadniać również obowiązek dokonywania, po zakończeniu wyznaczenia, czynności w sprawach przydzielonych mu w wyznaczonej Izbie do czasu ich zakończenia.

Przepis art. 35 § 3 uSN, przewidując wyznaczenie sędziego do orzekania w innej izbie za jego zgodą, wskazuje, że może to nastąpić na „czas określony”, a w przypadku wyznaczenia do orzekania w innej izbie bez zgody sędziego stanowi o okresie nie dłuższym niż 6 miesięcy w roku, jednak pamiętać należy, że słowo „czas” stanowi również synonim słowa „okres”, wobec czego zdanie trzecie w art. 35 § 3 uSN posługujące się sformułowaniem „po upływie okresu wyznaczenia” obejmuje także wypadek upływu czasu, na który nastąpiło wyznaczenie. Jest przy tym oczywiste, że w zdaniu pierwszym w § 3 art. 35 uSN użyte zostało słowo „czas” w znaczeniu „okres” ze względów językowych (uniknięcie niezręcznej zbitki „określony okres”).

Odmienne podejście do wykładni art. 35 § 3 uSN - zakładające, że powinność podejmowania czynności przez sędziego po zakończeniu wyznaczenia go do orzekania w innej izbie rozciąga się także na wyznaczenie go bez jego zgody - powodowałaby, że przepis ten jawiłby się jako niezgodny z powołanymi wyżej przepisami Konstytucji RP. Ponadto, odmienne - niż przyjął to Sąd Najwyższy w obecnym składzie – rozumienie art. 35 § 3 zdanie trzecie uSN wypaczałoby sens i znaczenie okresu ochronnego przewidzianego w zdaniu drugim tego przepisu, ponieważ prowadziłoby do przekroczenia granic ochronnych maksymalnego okresu wyznaczenia do orzekania w innej izbie Sądu Najwyższego.

Pomimo tego, że Pierwszy Prezes SN zarówno przed, jak i po wydaniu zarządzenia nr 22/2023 nie występował do SSN Jolanty Frańczak o wyrażenie zgody na wyznaczenie do rozpoznania spraw w ICSN oraz niezależnie od tego, czy sprawy wyznaczone w wykonaniu tego zarządzenia mieszczą się w zakresie kompetencji merytorycznych tego sędziego, z uwagi na troskę o interes stron oraz dobro wymiaru sprawiedliwości, SSN Jolanta Frańczak wyraziła w trakcie posiedzenia zgodę na rozpoznanie przydzielonych jej spraw.

Zgoda taka – w obliczu niekonstytucyjności art. 35 § 3 uSN – nie jest jednak wystarczająca do uznania składu sądu ukonstytuowanego na podstawie samego zarządzenia Pierwszego Prezesa SN nr 22/2023 za skład sądu ustanowiony zgodnie z ustawą, dlatego konieczne jest według Sądu Najwyższego w obecnym składzie zainicjowanie przez Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej procedury wyznaczenia SSN Jolanty Frańczak do orzekania w tej konkretnej sprawie za jej zgodą.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Dariusz Dończyk

Jolanta Frańczak

Monika Koba

(R.N.)

[a.ł]